

Nehéz elképzelni, ahogy a keskeny, kitaposott ösvényen tart nyugat felé. Perzseli az áttetsző kékségben szétfolyó nap, hiába a fehér vászonkalap, megyszeggett fejjel, mint a helybeliek, de ennek a kietlen tájnak ők sem vágnak neki gyalogszerrel, mert visszafordulni legalább akkora kockázat, mint továbbhaladni az úton. Hiába emeli fel a papírpénzt kezében, a ritkán feltűnő autók nem lassítanak, tehát szinte remény nélkül, inkább életöszton-

Kakuk Tamás 57

A NAZCA-VONALAK

ből szédeleg előre az elviselhetetlen forróságban. A kopár táj délibábjaként a távolban néhány épület szürke árnyéka remeg. Talán az elcsigázott képzelet játéka, ha elér oda, bádoglemezekből, hulladék deszkákból összerótt bódékat talál, száradó színes ruhákat, csíkos ágyneműket a kerítésen, szabadon kószáló tehéncsordát, az itt honos szikár, barna fajtát. Nem akar sehová megérkezni. Persze, vannak tervei, de a kiválasztott település a térképen és hőségétől összekuszált gondolataiban mérhetetlen messzeségben van. Különösen így, hogy nem állnak meg az autók, már beérné valami ütött-kopott, leeresztett ablakú pickuppal. Micsoda égető csendesség ez, a háta mögött hagyott vidékre gondol, felidézi az alma- és őszibarack ültetvényeknél olcsón vásárolt gyümölcsök lédús ízét. Felelőtlenül felfalta mindent, ne kelljen cipelnie felesleges terheket a hátizsákjában, nem mintha lenne nála valami fontos ruhadarab, esetleg tárgy, amihez feltétlenül ragaszkodna. Azzal, hogy szó nélkül eltűnt vendéglátói házából, kis cédulán üzenetet hagyott, el kell mennie, nyilvánvalóan megbocsáthatatlan udvariatlanságot követett el. Minden biztonságot adó kötelekét elvágott, és azóta úgy sodródik egyik helyről a másikra, akárcsak gyerekkori olvasmányában a Sloughi a viharos tengeren. Már nem foglalkozik azzal, hogy távozásával helyes döntést hozott vagy sem, mivel a forróság kiszikkasztotta lelkéből a kételyeket. Egyetlen erős kérdést hagyott meg, életben akar-e maradni, vagy öntudatlanul heverni az út mellett, amíg felfedezi valaki, aki nem fél értesíteni a hatóságot a rendkívüli halálesetről. Két palackjával még sokáig kihúzhatja, ugyan majdnem ihatatlanra felmelegedett a víz, de kénytelen hinni, hogy a megivott langyos kortyok, élénknek ható impulzusokkal mozgósítják eltompult energiáit. A hátán teljesen átnedvesedett ing odatapad a műbőr üléshez, ömlik róla az izzadság, a roncslepről kihozott japán platós kiskocsi vezetőjének arcán, hiába edzettebb az itteni viszonyokhoz, folyamatosan gyöngyözik a verejték. Az út belátható lesz a bogarak tetemétől pöttyös szélvédőn keresztül, ahogy a síkságon halad a hátráló horizont felé. Szürke vonalként átmetszi a kiégett

mezők felületének egyhangúságát, miközben az utazóknak a hőségben hül-
lámzó távoli dombok közeledni látszanak. Újra gyalogosan az úton, a gazda-
sági udvarban hatalmas, ezüstösen csillogó tartályok felülete sokszorozza

58 meg a napfény erejét. Azt találgatja, vajon honnan töltik fel vízzel az
óriás hengereket, mert a kiszáradt patakmedrek elhagyott Nazca-vo-
nalként kanyarognak a fennsíkon. Megérkezik a távoli kisvárosba, szá-
raz déli szél söpör az utcákon, szállást keres a telepések fehérre festett háza
között, a kertekben itt-ott feltűnik a virágzó tövises murvafürt, a kiégett pá-
zsitra az akácra hasonlító fák ritkás lombjai vetnek csenevész árnyékot. Úgy
érzi végre kilépett régi életéből, elkezdheti másként számolni a perceket.
A lassú alkonyatban felfedezi a galériát, a lapos tetejű villa előteréből nyílik,
elgyötört arcú portrék sorakoznak a nagyobb méretű, színes foltokkal zsúfolt
képek szomszédságában. A tilos a belépés feliratú ajtó nyitva hagyott keskeny
résén belesve látja a műtermet, meglepően magas nő néz vissza a festőáll-
ványtól. A búcsúzásnál szóba elegyednek, a házigazda szerint egy-két napnál
többet ne töltsön itt, a világ elhagyott szegletén. Igyekezék elhagyni azt,
mert mire észbe kap, nem tudja átlépni a település határát, hatalmas kozmi-
kus erőként elnyeli örökre. Kifelé menet a vásznakra festett élénk színek ki-
áradnak utána a folyosóra. A neobizánci templomban, rövidnadrágos, köpcös
férfi a szárnyaló fúga futamokat gyakorolja. Az oltárt félkörben üres padsorok
védik, szinte elveszik az óriási térben, hagyja, ragadja magával a zene leg-
alább a puritán kupola csúcsáig, ismerős álmokat lát, sodorják magukkal a
sötétbe. A lelkész elfordítja a kulcsot a vasalt tölgyfaajtóban, a tóról mesél,
aminek kiszáradt üledékére épültek a házak. A szívósabb növények gyökér-
zete éltető nedvességet talál a közetes talajban, és a ritka, de alapos esők is
frissességet hoznak a növényeknek. Ez az óra az orgonánál föloldozást jelent
a szolgálat alól, de miután a fúga szigorúan lineáris szerkesztésű, jellegzetes,
valamennyi szólamon végigvándorló témával, egymás után belépőszólama-
inak mindegyike következetesen ezzel kezdődik, ezért ekkor sem felejtheti
el, hogy miért sodorta ide a sors a világ végére. Mindannyian egyetlen kér-
désre keressük a választ, segítségre szorulunk, hogy megtaláljuk. A hacien-
dákra emlékeztető panzióban nincs villany, a gyertyák fényénél ijesztően
megnyúlnak a berendezési tárgyak árnyai a fehérre meszelt falakon. A recep-
ciós nő néhány napja érkezett, nyugalmat keres a regényíráshoz. Az éjjeli-
szekrény fiókjában ráakad a Bibliára, úgy forgatja, hogy a gyertyaláng a
lapokra essen. A egyikén ceruzával aláhúzott sor: „Ekképen lesznek az utolsók
elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a vá-
lasztottak.” Az éjszaka folyamán a biztonsági őr bevilágít az ablakon, elem-
lámpájával fényes nyolcasokat ír a sötétbe. Kopogtatnak az ajtón, már felkelt
a nap, fellép a lépcsőként szolgáló műanyagrekeszre. Különösebb félelem
nélkül nézi, ahogy zötyögős nekifutás után a pilóta hátrahúzza a kormányt.

A szükséges magasság elérése után, éles balkanyarral süllyedni kezdenek, látja a település szélén elnyúló temetőt, a sírokra forgatott vörös földrögöket, a megfáradt villák udvarán viruló bugenvillieákat. Elérnek a végtelennek tetsző mezők fölé, tekintetével a kiszáradt patakmedrek titokzatos rajzait kutatja, de azok láthatatlanul elvesztek a pusztaságban. Kelet felé ha- 59
ladnak, folyamatosan lejjebb ereszkednek, észreveszi az úton álldo-
gáló ütött-kopott kisteherautót, mellette a kitaposott ösvényen fehér
vászonkalapos férfi holtteste hever.

